

Skoledrengen styrmanden

Frivillig. Man kan ikke tale med sin mor om alt. Hos Børns Voksenvenner låner frivillige voksne deres ører til børn, der har brug for det

TEKST: ASKE GOTT SØRENSEN • FOTO: NILS LUND PEDERSEN

På Odense Isstadion skøjter Peter Christensen og Jonathan Højbjerg rundt og vender verdenssituationen. Den ene er skoledreng, den anden er overstyrmand og sejler på Østersøen. Samtidig er de også venner, der mødes og snakker om hverdagen, weekenden, og hvordan det hele går.

De to venner er sat sammen gennem Børns Voksenvenner i Odense, efter at Jonathans mor meldte ham ind i organisationen. Derfor er det som oftest Jonathans hverdag, der er på programmet. Jonathan Højbjerg er en almindelig 11-årig skoledreng, men med en lille familie og ingen far kan der mangle mandligt input i hverdagen.

»Jonathans mor er alt, hvad hun skal være for ham og mere til, men der er en ting, hun ikke er: En mand. Og det er her, jeg kommer ind i billedet. Vi kan snakke om alt fra sidste matematiktime, til hvordan det er at vokse op uden far,« fortæller 34-årige Peter Christensen.

Jonathan og Peter har kendt hinanden i to år, og de mødes en gang om ugen, når Peter ikke er ude og sejle på Østersøen. Som oftest er det i skøjtehallen eller et andet sted, hvor de kan være aktive sammen. Det er nemlig der, de føler, de får den bedste snak. Snakken er vigtig for dem begge. Hverdagens trummerum har godt af at blive vendt og drejet lidt,

Jonathan Højbjerg og Peter Christensen mødes en gang om ugen, når Peter ikke er afsted for at passe sit arbejde på Østersøen som overstyrmand

er venner

Peter betragter Jonathan som sin efternøler-lillebror. De to er blevet så gode venner, at Jonathan var med til Peters bryllup sidste år

De to venner bruger god tid på at tale sammen, selvom de som regel mødes et sted, hvor de også kan være fysisk aktive

81%

af de frivillige inden for det sociale område siger, at næstekærlighed er »meget vigtigt« for deres engagement

Kilde: SFI rapport, 2012

og selvom emnerne nogle gange kan virke meget almindelige, giver det dem begge et pusterum.

»Jeg kan spørge Peter om ting, som jeg måske ikke har lyst til at snakke med klassekammeraterne eller min mor om,« siger Jonathan.

Med tiden har der udviklet sig et stærkt

Jeg kan spørge Peter om ting, som jeg måske ikke har lyst til at snakke med kammerater eller min mor om

11-årige Jonathan om sin voksenven

venskab mellem de to. Faktisk er de blevet så tætte, at Jonathan var med til Peters bryllup sidste år.

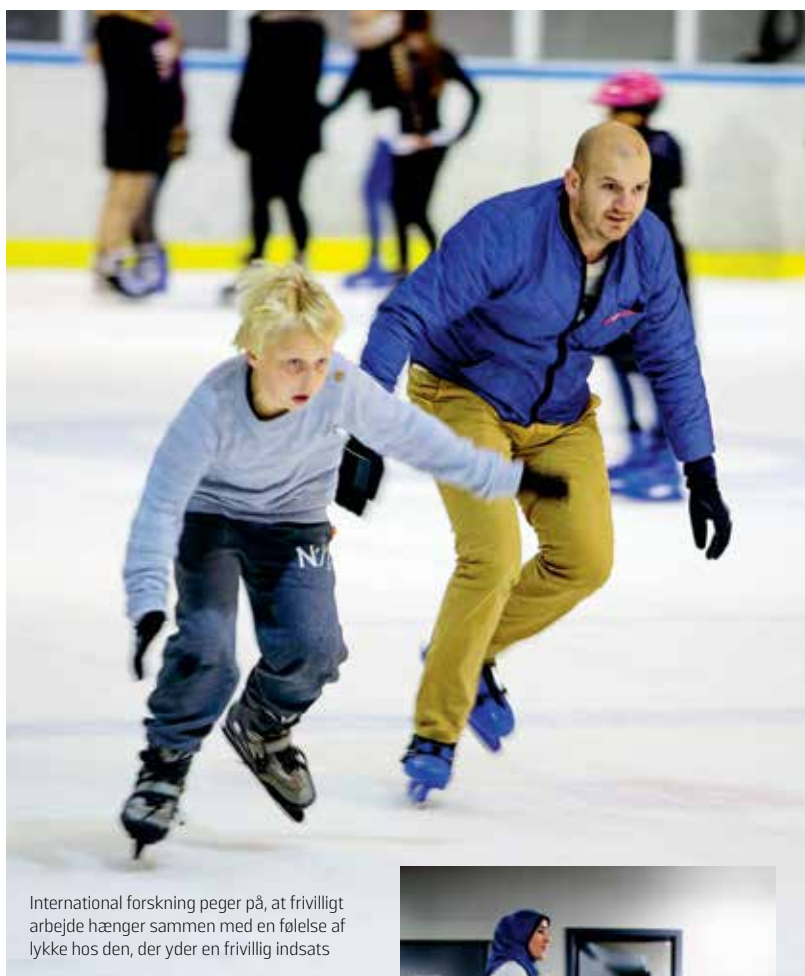
Overskud for andre. Hos Børns Voksenvenner kalder man på ansvarlige voksne, som vil gøre en forskel for de børn, der venter på en voksenven. For Peter Christensen var beslutningen ikke så svær at tage. Han mener, at man bør dele ud af de glæder, man kan give.

»Jeg har altid følt, at man godt kan give noget til andre mennesker end dem, man lige er i familie med. Ofte tager man måske kun hensyn til folk bag ens egen ligusterhæk, og det er ærgerligt, når der er så mange, der kan nyde godt af det overskud, man har at give af.«

Derfor deler han gerne sin onsdag med Jonathan i skøjtehallen. I øjeblikket er der over 200 børn, der venter på at få en voksenven rundt om i landet. Foreningen mangler især mænd, der kan dele ud af erfaringer, som børnene kan have gavn af.

Lykken i det frivillige arbejde. Meget international forskning fra blandt andet FN peger på, at det lykkelige menneske formentlig også er et frivilligt menneske. Frivilligt arbejde hænger sammen med en følelse af lykke hos den person, der udfører det. Ifølge den forskning er det også en af grundene til, at Danmark ofte kommer ud som verdens lykkeligste land. Vi er nemlig også det mest frivillige land i verden.

Christian Bjørnskov fra Institut for Lykkeforskning er bekendt med argumentet om

International forskning peger på, at frivilligt arbejde hænger sammen med en følelse af lykke hos den, der yder en frivillig indsats

lykke i det frivillige arbejde, men han mener, at billedet er lidt mere nuanceret.

»Der er tegn på, at det frivillige arbejde gør folk lykkelige, men vi kan ikke drage den parallel 100 procent. Det er også et spørgsmål om personlighed. Man bliver nødt til at engagere sig i noget, man brænder for, og noget, der passer til ens temperament,« siger Christian Bjørnskov.

Det er altså ikke nok bare at engagere sig som frivillig. Engagementet skal ligges hos en organisation, som arbejder med noget, man selv kan identificere sig med. Samtidig er en stor faktor for lykken, at man har sociale relationer til andre mennesker, og hvis relationerne kommer gennem det frivillige arbejde, er det også med til at bidrage til følelsen af lykke.

Et fælles frirum. I skøjtehallen er snakken afløst af kapløb og tagfat. Jonathan og Peter jagter hinanden rundt i hallen. Jonathan skraber løs is sammen i en snebold og sender den efter Peter. De ligner mest af alt storebror og lillebror, og det er også sådan, Peter Christensen ser sin rolle over for Jonathan.

»Jeg ser ham lidt som en efternøler-lillebror, og jeg er nok lidt en reserve-storebror, når det kommer til, hvad vi snakker om, og de spørgsmål, jeg får,« siger Peter og tilføjer:

»Man bruger så lidt tid på det, men man får så meget igen. For mig er det her også et frirum. Jeg får energi og overskud efter en dag med Jonathan,« siger Peter Christensen. ●

